

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ JEANNE LANDRE

Η ΖΗΛΕΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ZINETTA, 26 ετών. ΡΑΟΥΛΑ, 32 ετών. σύζυγός της. ΠΕΤΡΟΣ, 35 ετών. αδελφός της Ζινέττας.

(*Η Ζινέττα κάθεται μόνη σ' ένα δωμάτιο και κεντάει σιγοτραγουδώντας. Έξαφνα μπαίνει ο Ραούλ, πατώντας στις μύτες των ποδιών του. Πηγαίνει πίσω από τη Ζινέττα και σκεπάζει τα μάτια της με τα χέρια του.*)

ZINETTA.—Ραούλ!...

ΡΑΟΥΛΑ. (*μ' ανακούφισι*).—Α!... Κι' εγώ φοβόμουν μήπως πεις κανένα άλλο όνομα.

ZINETTA.—Μά ποιά όνομα θέλεις να πώ; Δέν περιμένο κανέναν άλλον, εκτός από σένα.

ΡΑΟΥΛΑ.—Δέν ξέρω... Όμοιολογώ ότι είμαι

καχύποπος και ζηλιάρης. Συχώρεσέ με. Είσα πολύ όμορφη, Ζινέττα, πολύ νέα, και φοβάμαι... φοβάμαι...

ZINETTA.—Δέν είνε καλό αυτό, Ραούλ. Θα προκαλέσης με τις ζήλειες σου καμιά μεγάλη σημαφιά.

ΡΑΟΥΛΑ.—Συχώρεσέ με, Ζινέττα. Δέν θα ξαναγίνη αυτό...

ZINETTA.—Έτσι μου λές πάντι, Ραούλ. Κι' όμως διαρκώς με ύποπτεύσαι και με παραμονεύεις. Κι' απόρη ήρθες πώ νορίς στο σπίτι γιατί είχες κάποια ύποψια. Με ύποπτεύσαι... Κι' όμως, πώς να σου τό πώ; Δέν αγατώ παρὰ εσένα, μονάχα εσένα.

ΡΑΟΥΛΑ.—Συχώρεσέ με, Ζινέττα, αγάπη μου. Σε πιστεύω. 'Αλλά σ' αγατώ τόσο, πού τρέμω μήπως σέ χάσω...

ZINETTA.—Φτωχέ μου Ραούλ!... Πρέπει να επιβληθής στον έναυτό μου. Γιατί αυτό λεύ καταντάει άρρώστια.

ΡΑΟΥΛΑ.—Έχεις δίκιο, Ζινέττα. Φταίει ό άχρηστος πού μούστειλε τό καταραμένο εκείνο άνόνημο γράμμα έναντίον σου. 'Από τότε δέν μπορώ να ήσυχάσω.

ZINETTA.—Ραούλ, δέν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι με προσβάλλεις; Πιστεύεις σ' ένα άνόνημο γράμμα κι' όχι σ' έμένα; Δέν σκεπτόσαι ότι μπορέ να ύπάρχη κάποιος ή κάποια, πού φθονεί την εύτυχία μου και θέλει να μάς χωρίση με κάθε άνανδρο μέσον;

ΡΑΟΥΛΑ.—Ναι, έχεις δίκιο, αγάπη μου. Έχεις δίκιο. Είμαι άρροστος, είμαι δυστυχισμένος. Πρέπει να επιβληθώ στον έναυτό μου. Άκουσε, Ζινέττα... Θέλεις να κάνουμε έναν περίπατο με τό άδοκίμητο;

ZINETTA.—Όχι, Ραούλ. 'Επίτρεψε μου να μνή έβγο σήμερα έξω. Θέλω να τελειώσω αυτό τό εργοχείριο. Άυριο γιορτάζει ή φίλη μου, ή Μαρία Ζεράο, και θέλω να τής τό στεύλο.

ΡΑΟΥΛΑ. (*σκεπτικώς και κατσούφης*).—Δέν θέλεις λοιπόν να βγούμε μαζί έξω;

ZINETTA.—Κι' αυτό τό βρίσκεις ύποπτο, Ραούλ;

ΡΑΟΥΛΑ. (*πάντα σκεπτικώς*).—Όχι, όχι... 'Αλλά εγώ, αφού δέν θέλεις να βγούμε περίπατο μαζί, θα πάω για κάποια ύπόθεσι μου στό Ναυού. Και θα επιστρέφω πολύ άργά. 'Ισως και τά μεσά-νυχτα.

ZINETTA.—Πάντα φεύγεις για να επιστρέφεις πολύ άργά κι' επιστρέφεις μετά μισή ώρα.

ΡΑΟΥΛΑ.—Αυτή τη φορά μάλω σοβαρός, αγάπη μου. Θα επιστρέφω πολύ άργά. 'Ισως μάλιστα πεταχτώ κι' ως τους Φλοριμόν.

ZINETTA.—Α, φίλε μου! Τώρα είνε ή σειρά μου να ζηλέψω κι' εγώ. 'Η κυρία Φλοριμόν είνε πολύ ώραία κυρία. Δέν θέλω να μείνεις πολλή ώρα και πολύ άργά κοντά τής.

ΡΑΟΥΛΑ. (*χαρούμενα*).—Μιλάς σοβαρά, Ζινέττα; 'Αλήθεια λοιπόν, με ζηλεύεις; Όποιος ζηλεύει, αγαπάει κάοιας. Μ' αγαπάς. Δέν είν' έτσι;

ZINETTA.—Τώρα τό μαθαίνεις αυτό, Ραούλ, για πρώτη φορά; Δέν ήξερες λοιπόν πώς σ' αγαπώ;

ΡΑΟΥΛΑ. (*φιλώντας την στό χείλη*).—Συχώρεσέ με, αγαπημένη μου. 'Αλλά τρελλάνομαι με τη σκέψη ότι είνε δυνατόν αυτό τό ωραίο στοματάκι να μιλάν γλώσσά και σ' έναν άλλον, να φιλάν έναν άλλον...

ZINETTA. (*ένευρισμένη*).—Θεέ μου!... Μά αυτό καταντάει μαρτύριο. Τί θέλεις να σου πώ, σέ τί να σου όρκαστώ για να σέ πείσω ότι είμαι άθώα, ότι αγαπώ εσένα, μονάχα εσένα; (*Κλαίει*).

ΡΑΟΥΛΑ. (*φιλώντας τά γερμάτα δάκρυα μάτια της*).—Συχώρεσέ με, αγάπη μου. Είμαι τρελλός. Συχώρεσέ με. Μην κλαίς. Δέν θέλω να κλαίς.

ZINETTA.—Γιατί τότε με κάνεις να κλαίω;

ΡΑΟΥΛΑ.—Δέν τό θέλω. Είμαι ένας δυστυχισμένος, είμαι άρροστος, όπως λές. Αντήσου με. Πάψε να κλαίς πειά. Πάψε πάλι τό εργοχείριό σου στό όμορφό σου μικρά χειράκια και χαμογέλασέ μου πάλι. Χαμογέλασέ μου άν μ' αγαπάς, χρυσάφι μου.

ZINETTA. (*παίρνει τό εργοχείριό της πάλι και τό χαμογέλαει*).—Έτσι;

ΡΑΟΥΛΑ.—Έτσι. Τώρα θα φύγω ήσυχος.

ZINETTA.—Πήγαμε στό καλό, φίλε μου.

ΡΑΟΥΛΑ.—Μά... γιατί μου λές «πείραινε»; Θέλεις λοιπόν να φύγω;

ZINETTA.—Δέν μου είπες πώς είνε ανάγκη να πάς στό Ναυού;

ΡΑΟΥΛΑ. (*στεναζοντας*).—Ναι. Είνε ανάγκη να πάω. Και θα επιστρέφω άργά, πολύ άργά...

ZINETTA.—Θα σέ περιμένο όσο άργά κι' άν γυρίσεις. Θα καθήσω σέ λίγο στη γραφομηχανή να δακτυλογραφήσω κάτι.

ΡΑΟΥΛΑ.—Καλή αντίκριση, φίλε μου.

ZINETTA.—Καλή αντίκριση, φίλε μου. (*Ο Ραούλ φεύγει*).

ZINETTA. (*μόνη*).—Θεέ μου, τί βασανιστήριο ή ζήλεια!... Παιδεύει κι' έμένα, παιδεύει και τόν έναυτό του. Κι' έχω, αλλοίμονο, ένα παράξενο προαίσθημα για όλα αυτά. Δέν ξέρω γιατί, μιά φοβάμαι.

(*Έξακολουθεί να κεντάει. Περνάει μία ώρα. Έξαφνα, ενώ έχει καθήσει κι' εργάζεται στη γραφομηχανή, μπαίνει μέσα ο Πέτρος, σιγά-σιγά, πατώντας στις άκρες τών ποδιών του. Πηγαίνει πίσω από τη Ζινέττα και σκεπάζει τα μάτια της με τα χέρια του*).

ZINETTA.—Ραούλ!... Πολύ άργά γυρίσεις, αλήθεια. Έλα, άφησε τ' άσπεία...

(*Ο Πέτρος δέν άπαντά*).

ZINETTA.—Φτάνει πειά, Ραούλ. Σε μάντεμα. Δέν πήγες λοιπόν στό Ναυού;

(*Επειδή ο Πέτρος δέν άπαντά, τραβάει τά χέρια του από τά μάτια της και γυρίζει πρὸς τό μέρος του*).

ZINETTA.—Πέτρο!... Είσ' εσύ; Νόμισα πώς ήταν ο Ραούλ. Σ' εύχαριστώ πού ήρθες. Κάθισε να μου κρατήσης συντροφιά. 'Ο Ραούλ έφυγε για τό Ναυού και ίσως άργήσει να γυρίση.

ΠΕΤΡΟΣ.—Καλησπέρα, αδελφούλα μου! Δέν περίμενα να σέ βρω μόνη. Μά για στάσου... Μοί φαίνοσαι κλαμμένη. Έκλαιγες, Ζινέττα; Γιατί; Τι σου συμβαίνει; Άνοιξε την καρδιά σου σέ μένα, αδελφούλα μου. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ. Μήπως ο Ραούλ σου φέρνεται σκληρά;

ZINETTA.—Όχι, Πέτρο, δέν έχεις δίκιο. Δέν έκλαιγα. 'Ισως πόνεσα τό μάτια μου από τό εργοχείριο.

ΠΕΤΡΟΣ.—Δέν γελέμαι εύκολα εγώ, Ζινέττα. Τα μάτια σου είνε κόκκινα από τά δάκρυα. Έκλαιγες. Πές μου γιατί έκλαιγες. Τι σου συμβαίνει, καλή μου Ζινέττα; (*Τήν άγκαλιάζει και τής χαϊδεύει τά μαλλιά*).

ZINETTA. (*άκουμπάει τό κεφάλι της στον ώμο του αδελφού της. Με φωνή συγκινημένη*).—Δέν μου συμβαίνει τίποτε, Πέτρο. Πιστεύε με...

(*Τη στιγμή αυτή παρουσιάζεται ξαφνικά στην πόρτα ο Ραούλ. Βλέπει μέσα στό μισοκλειστό τη γυναικα του στην άγκαλιά ενός άνδρου πού τούχει γυρισμένες τις πλάτες, τό βλέμμα του θολώνει από τη λύσσα, τό μυαλό του σκοτεινιάζει, ή φωνή του πνίγεται στό λαγύγγι του. Με σφιγμένα τά δόντια απ' την όργη και τά χαρακτηριστικά αλλαγήματα, τραβάει τό πιστόλι του και πυροβολεί έναντίον τής γυναικός του και του αδελφού της, οδραλίζοντας μανιασμένα*).

ΡΑΟΥΛΑ.—Άπιστη!... Άπιστη!... Σ' έπιασα επί τέλους!...

(*Ο Πέτρος άφίνει ένα βογγητό και σωριάζει κάτω νεκρός. Η Ζινέττα γυρίζει κατατρομαγμένη πρὸς την πόρτα, βλέπει τόν άντρα της με τό πιστόλι στό χέρι και ξεσπάει σέ σπαστικούς θρήνους*).

ZINETTA.—Ραούλ, τί έκανες, Θεέ μου!... Έγινες φονιάς!... Σκότωσες τόν αδελφό μου. Τόν αδελφό μου!... Κακοθύγη... κακοθύγη, τί έκανες!... (*Σωριάζεται κάτω λιπόθυμη*).

ΡΑΟΥΛΑ. (*άφίνει να τού πείθω τό πιστόλι από τό χέρι, τρεκλίζει σαν μεθυσμένος, γονατίζει κοντά στο αϊμόφυρτο πτώμα του Πέτρον και στη λιποθυμισμένη γυναικα του και τραυλίζει οσπαράζοντας τό πρόσωπό του με τά νύχια του*).—Θεέ μου!... Θεέ μου, τί έκανα!... Σκότωσα τόν αδελφό τής γυναικάς μου!... Σκότωσα την ίδια μου την εύτυχία... Είμαι ένας φονιάς, ένας κακοθύγη... Είχε δίκιο ή Ζινέττα να λή πώς θα προκαλώσα με τη ζήλεια μου καμιά μεγάλη σημαφιά... Και να πού ξεόπασε ή σημαφιά αυτή... Την προκάλεσα εγώ... 'Η ζήλεια μου... Είμαι ένας κακοθύγη, ένας καταραμένος!... (*Σκύβει τό κεφάλι του επάνω στο στήθος τής λιποθυμισμένης συζύγου του και κλαίει άπελευσμένα*). Χαίρε, εύτυχία. Χαίρε για πάντα... Χαίρε, Ζινέττα!... Είμαι ένας φονιάς!... Σκότωσα έναν άθώο!... Σκότωσα την εύτυχία μου!... Πρέπει να πεθάνω... (*Παίρνει από τό πάτωμα τό πιστόλι του, τό στηρίζει στην καρδιά του κι' αυτοκτονεί*).

ZINETTA.—Πέτρο! Είσ' εσύ;...

ρακτικούς θρήνους).

ZINETTA.—Ραούλ, τί έκανες, Θεέ μου!... Έγινες φονιάς!... Σκότωσες τόν αδελφό μου. Τόν αδελφό μου!... Κακοθύγη... κακοθύγη, τί έκανες!... (*Σωριάζεται κάτω λιπόθυμη*).

ΡΑΟΥΛΑ. (*άφίνει να τού πείθω τό πιστόλι από τό χέρι, τρεκλίζει σαν μεθυσμένος, γονατίζει κοντά στο αϊμόφυρτο πτώμα του Πέτρον και στη λιποθυμισμένη γυναικα του και τραυλίζει οσπαράζοντας τό πρόσωπό του με τά νύχια του*).—Θεέ μου!... Θεέ μου, τί έκανα!... Σκότωσα τόν αδελφό τής γυναικάς μου!... Σκότωσα την ίδια μου την εύτυχία... Είμαι ένας φονιάς, ένας κακοθύγη... Είχε δίκιο ή Ζινέττα να λή πώς θα προκαλώσα με τη ζήλεια μου καμιά μεγάλη σημαφιά... Και να πού ξεόπασε ή σημαφιά αυτή... Την προκάλεσα εγώ... 'Η ζήλεια μου... Είμαι ένας κακοθύγη, ένας καταραμένος!... (*Σκύβει τό κεφάλι του επάνω στο στήθος τής λιποθυμισμένης συζύγου του και κλαίει άπελευσμένα*). Χαίρε, εύτυχία. Χαίρε για πάντα... Χαίρε, Ζινέττα!... Είμαι ένας φονιάς!... Σκότωσα έναν άθώο!... Σκότωσα την εύτυχία μου!... Πρέπει να πεθάνω... (*Παίρνει από τό πάτωμα τό πιστόλι του, τό στηρίζει στην καρδιά του κι' αυτοκτονεί*).